

*Моєму найщирішому другу
Ігорю Івановичу Гуку*

"Час не існує"

Частина I Чарівний Відень. Літо. Серпень.

*Тихо спадає спека, місто огортає бажана прохолода...
Але на серці неспокій — погане самопочуття.*

Багатоденні блукання по лікарнях не дали жодного результату. З надією гортаю старий записник і раптом око вихоплює незнайоме прізвище:

Гук Ігор Іванович — професор Віденського університету та номер телефону, дбайливо записаний кимось із друзів.

Набираю... І раптом спокійний, врівноважений голос і відповідь (українською): "Слухаю." Плутано розповідаю про свої проблеми, а у відповідь — спокійне: "Приїдьте, розберемося."

Через кілька днів знову у Відні. Чекаю, хвилююсь, стою на вулиці. Бачу незнайомця, який іде по Pelikangasse і чомусь вирішую, що це саме той лікар, якого я чекаю. Не наважуючись підійти, йду на місце нашої зустрічі. За хвилину з'являється саме він: високий, худорлявий, стрункий, спокійний, неспішний, з глибоким уважним поглядом розумних сірих очей. Від нього віє надією і спокоєм. Вислуховує проблему, нехтуючи своїм часом і своїми справами, проводить консультації, обстеження, дає поради, ліки (мінімальні). Я дякую і від'їжджаю у своїх справах.

...І знову зустріч через три місяці. Результати лікування чудові, самопочуття покращилось, з'явилося бажання жити, працювати, душу наповнила надія.

Сидимо за столом у лікарняному кафе, розмовляємо, п'ємо чайок. Розмова плине переважно про Україну, оскільки предки професора — вихідці із Західної України. Сидимо хвилин десять-п'ятнадцять. Це — його короткий перепочинок і "аскетичний чайок", а моя можливість поспілкуватись.

Ще кілька зустрічей, кілька розмов, — і раптом я бачу за стриманістю — блискавки в очах, глибокі знання історика, філософа, справжній патріотизм українця, романтичну душу поета, глибокий ліризм, чудове сприйняття природи, світу, людей, музики, пісень, народного слова, доброти і безкінечної любові до людей та бажання їм допомогти.

І чомусь раптом захотілося взяти перо і написати про цю неординарну особистість, геніального лікаря, спроможного зробити неможливе, з Богом у серці, лагідними очима та чарівною посмішкою.

"І серця тонкая струна"

Частина II І це Він?...Я не вірю своїм очам. Україна. Київ. Пізня осінь.

Тихо падає листя з каштанів на Дніпровських кручах. Небо синє і прохолодне, огортає спокоєм і передчуттям чогось нового, незнайомого з легким сумом за тим, чого не повернути.

Повітря чисте й прозоре, аж дзвенить, несучи із собою легенький присмак диму, туману та річкової свіжості.

Ігор Іванович з друзями щось святкує в невеличкому ресторанчику. Я тихо сиджу за сусіднім столиком і спостерігаю. Плине невимушена розмова. Атмосфера дружня і доброзичлива. Раптом у руках у професора з'являється гітара. Він легенько проводить рукою по струнах, і лине пісня, прекрасна українська

ка пісня, сповнена туги за нездійсненим, за молодістю, за коханням — "Гуцулка Ксеня". Я дивуюсь натхненню, з яким цей геніальний лікар віддається кожному слову, кожній ноті. Я бачу, як він закоханий в українську пісню, в поезію нашої чарівної землі. А далі звучить "Минає день, минає ніч" Миколи Мозгового на слова Юрія Рибчинського:

*Минає день, минає ніч,
Хвилини котяться, мов хвилі голубі.
Не в тому річ, не в тому річ,
Що після зустрічі розлука б'є у дзвін...*

Глибоко, проникливо, з тим філософським, глибоким змістом, який притаманний лише цьому автору. Закриваю очі і тону в прекрасних віршах, чудовій мелодії, душевному виконанні.

Голос — складова душі, а душа Ігоря Івановича здавалось, пливла в прекрасних словах Юрія Рибчинського, цього генія сьогодення, творця, конструктора всесвітів. А потім:

*Безсоння хміль — солодкий біль,
Солодкий біль, кохання зілля,
П'ємо ми вдох до забуття,
До забуття, до божевілля...*

І замовк... поринаючи кудись глибоко вслід за своїми думками. І стільки дійсно було в цих словах щирості і любові, що всі притихли, а потім... оплески.

Аплодували, дивуючись широті пізнання та проникливості виконання. Свято тривало: говорили знову про Україну, політику, письменників. Ігор Іванович розповідав про *Івана Яковича Франка*. Говорив гаряче, відстоюючи свою думку про геніальність письменника, як мислителя, як філософа, як історико-культурний феномен української літератури. Як людину, яка допомагає заглибитись в таємниці своєї особистої душі, досягнути її велич, її драматизм. Особливо його вражала рання поезія *І. Франка*, його лірика. Тихо почав читати вірші зі збірки *Івана Франка* "Зів'яле листя". Читав так, як тільки може читати він, вкладаючи в слова особливий зміст, даючи нове розуміння кожного слова, кожного наголосу. Переді мною постав новий *Іван Франко*: лірик, психолог, який намагається знайти безмежну гармонію життя, вічності. А тим часом Ігор Іванович читав:

*З усіх солодких, любих слів,
які я чув із твоїх уст,
одно лишилося мені
і, наче срібний дзвоник той,
і досі в серці гомонить -
одно маленьке словечко:
"Слухай!"*

...Я вийшла з ресторанчику з почуттям щастя, повноти життя та радості від своєї причетності до чогось надзвичайного, таємничого, прекрасного та неповторного. Я мовчки йшла київськими вулицями. Під ногами шелестіло "зів'яле листя". Я думала, як багато значить для нас у житті особистість.

Ми вивчаємо минулі епохи, намагаючись відновити в пам'яті давно минулі події і проходимо повз унікальні явища сьогодення, не помічаючи наших сучасників, людей з українським корінням, з українською душею, які радо діляться своїми знаннями, умінням, любов'ю.

Я йшла, а листя падало і шепотіло: "Слухай..."

*Ірина Вербена
20 жовтня 2009 р., Київ*